

Ahoj!

V rukách držíš denník, ktorý vyzerá rovnako ako ten môj. Ty ho však zaplníš svojimi vlastnými zážitkami! Píš sem o všetkom, čo ťa trápi, baví, štvie alebo čo ti robí radosť. Nevieš, ako začať? Možno ťa moje príhody budú inšpirovať. Možno ťa postretlo niečo podobné. Ocitla si sa v zložitej situácii, zažila si pocit, že sa od hanby prepadneš? Alebo naopak – prežila si skvelé chvíle s najlepšou priateľkou, chlapec, ktorý sa ti už dávno páči,

si Ťa konečne všimol a usmial sa na teba tak, že na to nevieš zabudnúť?

Toto je tvoj denník a záleží len na tebe, ako bude vyzerat'. Písaním sa ti uĎaví v Ťažkej chvíli – mne pomáhalo, keď som sa pohádala s otcem alebo som si nevedela poradiť s Ludmilou. Predovšetkým je to ale dobrá zábava! Sama sa o tom presvedčíš, keď si ho začneš písať.

Nech sa ti denník vydarí!

Violetta

Keď som sa osprchovala a zjedla kus vynikajúcej čokoládovej torty, cítila som sa oveľa lepšie. Uznala som, že nadišiel čas, aby som sa správala priateľskejšie. Schádzala som po schodoch a počula hudbu, ktorá ma sprevádzala až ku kuchyni – do Olginho kráľovstva. No keď som podišla bližšie, dobehol ma chladný a vyčítavý hlas slečny Elsy:

„Violetta nemôže počúvať populárnu hudbu,“ zahrnela. „Pán German to zakázal. Prosím, nezabudnite na to!“ Potom začala hlasno vykrikovať: „Violetta, kde sí?“

Zhlboka som sa nadýchla a rýchlym krokom som otvorila kuchynské dvere... a tie tresli slečnu Elsu, lebo stála tesne za nimi! Moja vychovávateľka stratila rovnováhu a spadla tak nešikovne, že sa jej tvár zaborila do čokoládovej torty. Nastalo ticho. Slečna Elsa sa zdvihla s čokoládovou maskou na tvári. Otvárala a zatvárala ústa ako ryba na suchu. Chuderka Olga sí zahryzla do pery, aby sa nahlas nerozosmiala, ale ja som to nevydržala.

„Chutí vám?“ spýtala som sa.

Tie slová vyvolali salvy smiechu. Slečna Elsa začala vrieskať:

„Moja trpezlivosť pretiekla!“

„Bolo to nechtiac, slečna Elsa...“

„Naša slečinka nič nerobí nechtiac. Slečinka je čarodejníca. Mladistvá delikventka!“

Dusila som sa od smiechu, ale podľa výrazu môjho otca, ktorý rozhorčený vbehol do kuchyne, to asi nebolo smiešne.

„Nepozval som vás preto, aby ste si k mojej dcére...“ v tom momente sa pozrel na vychovávateľku oblepenú čokoládou a zdalo sa, že aj on sa rozosmeje. Ale ako sa vraví, pohár pretiekol a slečna Elsa vyhlásila:

„Slečna dcéra je potvora! Nemôžem ju už dlhšie učiť! Dávam výpoveď!“

Skoro som od radosti vykrikla. Konečne sa oslobodím od tej príšery. Ale ako to už býva, musela som za to platiť. Krátko nato mi otec kázal prísť do jeho pracovne, aby mi uštedril výchovnú lekciu.

„Uvedomuješ si, že teraz budem musieť nájsť novú vychovávateľku?“ začal. „Ja tí ozaj nerozumiem, Violetta. Hádaš sa so slečnou Elsou, s Jade, so mnou... si nemožná!“

„Prečo sa ku mne správaš, akoby môj názor nemal žiadnu cenu?“ vybuchla som. „Viem, že všetko robíš pre moje dobro, ocí, ale to mi nestačí!“

Vybehla som z pracovne a potom z domu. Potrebovala som byť od ocka čo najďalej, aspoň na chvíľu. Nechápe, že už nie som malé dievčatko, ktoré možno presúvať z miesta na miesto a ktoré sa nikdy nestažuje. Som veľká a chcem, aby môj názor brali do úvahy.

Cítila si sa niekedy podobne? Mala si dojem, že Ťa nikto nepočúva, a ak áno, tak ti vôbec nerozumie? Čo si v tej chvíli cítila? Zlosť, bezmocnosť, smútok?

Napiš o tom.

